

RECENSION

Julie Delpy och Adam Goldberg

Originaltitel Ne le dis à personne
Svensk titel Berätta inte för någon
Regi Guillaume Canet
Producent Alain Attal
Manus Guillaume Canet
Foto Christophe Offenstein
Roller François Cluzet, Marie-Josée Croze, André Dussollier, Kristin Scott Thomas, François Berléand, Nathalie Baye, Jean Rochefort m fl
Frankrike 2006
Längd i tid 2 tim 5 min
Censur tillåten från 15 år
Distributör Noble Entertainment

Berätta inte för någon

Barnläkaren Alex Beck (François Cluzet) har i åtta år levt ett stillsamt liv i sorg efter sin döda fru Margot (Marie-Josée Croze). Hon mördades då Alex och Margot hade ett nattligt, romantiskt bad i den sjö de som barn ofta badat i. Den skyldige var en notorisk seriemördare som slog ner Alex, kidnappade Margot och sedan mördade henne. Tror alla. Men verkligheten för Alex skiftar radikalt då två lik hittas vid samma sjö, med spår som pekar åt Alex håll. Och ännu mer så då han får ett mejl från en i högsta grad levande Margot, en inspelad videosnutt.

Polisen, som aldrig egentligen helt avskrivit Alex som misstänkt för mordet, blir ännu en gång intresserade av honom. Ett basebollträ med Alex blod hittas vid de två liken och dessutom några fotografier på en misshandlad Margot. Mysteriet tättnar, som man säger, och Alex inser att han måste fly från polisen för att kunna rentvå sig själv.

Hans problem stannar inte där. Efter honom och hans närmaste vänner jagar också en liten grupp yrkesmördare som vill åt Margot. Jakten går igång i ett högt tempo där Alex får oväntad hjälp av förortsgangstern Bruno (Gilles Lellouche).

Canets film är gjord efter den amerikanske författaren Harlan Cobens bestseller med samma namn. Intrigen i den är väl komplicerad, men Canet har ändå lyckats få flyt i berättandet där spänningen hålls uppe ända tills Alex möter personen som vet allt om vad som egentligen har hänt. Det blir en scen där de drivande, mörka krafterna bakom det som sker Alex mångordigt utreds i dialog. Sådant brukar skämma filmiska berättelser enligt den vettiga devisen, "Show, don't tell". Men i den här berättelsen fungerar det eftersom mysteriets slöjor ligger så tungt över Margots öde att själva förklaringen faktiskt blir intressant att ta del av. Den dovt elegiska stämningen som vilar över karaktären Alex och hans

öde bidrar till att man inte bara sitter och sukter efter mer och mer actiongodis. Man känner hans värda och Cluzet gör en mycket fin roll som den sorgsne, felaktigt mordanklagade Alex på flykt enligt effektivt Hitchcock-manér.

Alla biroller är stabilt gestaltade med en mängd kända skådisansikten, bland andra Nathalie Baye i en liten roll som slipad advokat. En extra fin insats gör engelska Kristin Scott Thomas som den lesbiska Hélene, sambo med Alex syster Anne (Marina Hands) och samtidigt Alex mest förtrogna.

Regissören Canet, från början skådespelare, gör rollen som den osympatiske Philippe här i sin andra långfilm. Och det är uppenbart att han absorberat en del av actiontricken från sina kollegor på andra sidan atlanten. Att korsa en flerfilig motorväg till fots under rusningstid beskrivs här med all önskvärd tydlighet som ett ganska vanskligt projekt, till exempel.

Canet har skapat en spännande och klurig thriller vars lager på lager-avslöjanden mot slutet tynger ner en aning. Men efter den två timmar långa jakten på sanningen visar sig upplösningen ändå ha varit värd att vänta på. Pas mal, monsieur Canet.

Krister Bergman